

LUCAS DERYCKE

# WILD

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

De Nieuwe Toneelbibliotheek, Tekst #623  
© 2021, Lucas Derycke  
Eerste druk 2021

isbn 978-94-6076-623-7  
nur 307

Niets uit deze uitgave mag worden opgevoerd of verveelvoudigd zonder schriftelijke toestemming van de schrijver en De Nieuwe Toneelbibliotheek

No part of this book may be reproduced in any way without written permission from the writer and De Nieuwe Toneelbibliotheek

*De Nieuwe Toneelbibliotheek bestaat uit*

Mara Aronson  
Connie Nijman  
Ditte Pelgrom  
*Redacteur*  
Ricky Schouten

*Typografie en basis lay-out*

Connie Nijman  
*Printwerk*  
Hollandridderkerk, Ridderkerk

info@denieuwetoneelbibliotheek.nl  
*Postadres* De Nieuwe Toneelbibliotheek  
Willem Beukelsstraat 42 1097 ct Amsterdam

Dit boekje is online te bestellen op:  
www.denieuwetoneelbibliotheek.nl

## **Personages**

*in volgorde van opkomst*

Anna

Verteller

Ouders

Collega

Leerling(en)

Echtgenoot

Directeur

Klusjesman

Politieagente

Winkelbediende

Studente

Boswachter

Vrouw

Kassierster

Politicus

Man in kostuum

Vrouw in kokerrok

Vrouw met gele jas

*Alle personages worden door één persoon gespeeld, behalve Anna, zij spreekt vanaf een audioband*

## Leestip

De tekst is leesbaar als in elkaar schuivende verticale kolommen. De bladspiegel geeft zo het pingpongen van de dialogen weer. Bovenaan elke pagina staan de namen van de betreffende personages in hun kolom. De plaatsing wisselt per scène. Alleen de verteller (helemaal links) en Anna (helemaal rechts) hebben een vaste kolom.

1.

*verteller*

*anna*

*ouders*

Bus voor een schoolpoort.

Kinderen lopen rond. Ouders staan in groepjes bijeen.

Tot ze weg zijn, dan mis je ze.

Rugzak op een schouder, trolley in de hand.

De juf telt de hoofden. Een man wandelt langs.

Fijne vakantie!

Voor mij is dat geen vakantie hoor.

## 2.

*verteller*

*anna*

*leerling*

*collega*

Binnenkant van de bus.

Een meisje blaast tegen het glas  
en schrijft haar naam op het raam.

Een jongen zit omgekeerd op zijn stoel  
en kijkt naar zijn achterbuur.

Vooraan in de bus zit de juf...

Niet lopen in de bus!

...en haar collega.

Remi, niet lopen is er gezegd!

Juffrouw!?

Mogen we straks zelf onze kamer kiezen?

Dat gaan we dan wel zien.

Nee dus.

Juf Anna zegt gewoon dat we dat dan wel gaan zien.

De bus rijdt langs het kanaal, passeert koeltorens en gaat de snelweg  
op.

Een bericht.

'Liefje' schrijft dat de Steinerschool snel vol loopt.

'Of wil je dat ze bij jou zit?'

De juf antwoordt.

'Nee.'

'Steinerschool oké.'

### 3.

*verteller*

*anna*

*collega*

*echtgenoot*

Het is donker buiten.

Kinderen in pyjama rennen door de gang.

Een meisje duwt roze tandpasta uit een tube.

De juf komt de hoek om.

En nu wil ik niemand meer horen  
oké?

Ze wandelt de kamers af, doet de lichten uit...

Kom, doe dat weg.  
Je hebt hier geen zaklamp nodig.

...en gaat in de gang zitten.

Het scherm van haar smartphone belicht haar gezicht. Ze bekijkt een filmpje dat omgekeerd wordt afgespeeld zodat het lijkt alsof een man uit het zwembad komt gesprongen.

Ze scrolt.

Haar vinger blijft hangen bij een tweet waarin iemand de Panama Papers aanhaalt en schrijft hoe schokkend die waren, maar dat er achteraf toch niks mee gebeurde. Daaronder een reactie: 'Toch wel. Een van de reporters werd vermoord.' Ze googelt 'killed Panama Papers' en komt uit bij een artikel over Daphne Caruana Galizia. Ze veegt het venster weg en bekijkt een versneld filmpje waarin een man met een hogedrukreiniger een tegelvloer schoon straalt zodat het patroon weer zichtbaar wordt.

De juf zet het scherm uit, staat op en wandelt door de gang. Om de

hoek is een schuifdeur.

De geur van een omgevallen boom.

Ze haalt haar gsm uit en belt iemand op.

Hey.

Hallo.

Hoe gaat het daar?

Goed, veel bossen en zo.  
Ik zou hier wel kunnen wonen.

Echt?

Ja.

Totdat het zover is: iedere dag in de auto naar het werk,  
Sofia naar school brengen.

Maar het is wel mooi.  
De bomen en de vogels en zo.  
Ik denk echt dat dat snel verveelt.  
Allez, da's fijn omdat het iets anders is.  
Maar als je daar woont, dan zie je dat waarschijnlijk niet meer.

Hoe is het daar?

Goed.

Ligt Sofia al in bed?

Ja, ze is om half acht gaan slapen en ik heb ze nog niet gehoord,  
dus...



Wat ga je nog doen  
vanavond?

Beetje tv kijken, denk ik.

Ik ga terug naar binnen.

Oké.

Dikke zoen aan Sofia.

Oké.  
Dag Anna.

Dag.

Een collega komt naast Anna staan.

Merci.

Mooi hé.

Super mooi.  
Is dat de Kleine Beer?

Die steel daar?

Ik heb Sofia zo'n boek  
gekocht waarmee je sterren kan herkennen.  
Maar als je dan sterren ziet,  
dan heb je natuurlijk dat boek niet bij.

Ik heb zo'n boek met vogels.  
Ik heb zelfs een verrekijker,  
maar tegen de tijd dat ik heb scherpgesteld, zijn die altijd al weg.  
Maar het is wel leuk.

Als je er eentje kent, dan zie je die opeens overal, zoals een ekster.

Wist je niet hoe een ekster eruitziet?

Ik kende die naam wel, maar ik had daar nog nooit naar gekeken.

Je ziet die toch overal?

Ik had daar nooit op gelet.

Ik denk echt dat je de enige bent die niet weet hoe een ekster eruit ziet.

Denk je dat iedereen die kent?

Ja.

Vogels zien er toch allemaal hetzelfde uit?

Maar ik vind wel dat ze mooier worden als je hun naam kent.

4.

*verteller*

*anna*

*leerlingen*

*collega*

De pastelkleurige kleedhokjes  
van een binnenzwembad.

Juffrouw, mag ik gaan?

Ja.

Je moet niet wachten aan de  
douches; als je klaar bent, mag je in het water.

De chloorlucht kruipt in haar huid.  
Een sportzak met wakke handdoek  
hangt vergeten aan een haakje.

Doe je schoenen uit.

Maar ik ga...

Als je langs de kleedhokjes  
gaat, doe je je schoenen uit.

Maar ik zwem niet.

Dat weet ik.

Maar ook als je gewoon aan  
de kant zit, moet je je schoenen uitdoen.  
Jezus.

Anna kijkt naar de grote glazen koepel boven zich.  
Ze draagt een zwart badpak met rode schouderbanden.

Da's echt al mega oud.

Het ziet er goed uit.

Normaal doe ik altijd een  
bikini aan, maar ik vind dat wat gek met de leerlingen.  
Ga jij niet zwemmen?

Nee, ik heb geen badpak bij.  
Ik ga wat rondwandelen.

Anna gaat de trapjes af, het water in.  
Er staan palmbomen in bloempotten.  
Anna kijkt naar de lampen en laat zich op haar rug door de  
wildwaterbaan drijven. Ze drijft langs rotsen van kunststof en een frietkot  
uit bamboe. Anna sluit haar ogen...

...en ziet zichzelf op de achterbank van een jeep zitten. Ze is op safari.  
Haar vriendin zoomt met haar fototoestel in op een groep giraffen, maar  
het enige wat Anna kan, is uitzoomen. Ze klemt zich vast aan haar  
stoel, probeert haar zicht te beperken, maar hoe hard ze ook probeert,  
telkens weer vliegt ze de hoogte in. Ze ziet het dak van de jeep, het  
park, de omheining.

Is een park ook natuur? Of is  
het er enkel een imitatie van?

En wat als het origineel niet  
meer bestaat?

Een plastic krokodil opent zijn bek. Frituurdamp hangt als mist boven  
het water. Anna zweet, grijpt een rots uit kunststof vast en klautert naar  
boven. Ze staat naast een paspop die als piraat is verkleed en voelt hoe  
haar maag zich keert.

Juffrouw!? Ga je mee van de glijbaan?

De kortste weg naar de toiletten is door het water. Ze haalt diep adem – nog heel even volhouden. Wanneer ze halverwege is, schiet een machine in werking. Het water begint te deinen, eerst lichtjes, maar dan komen de golven. Een kind met zwembandjes neemt haar schouder vast. De lichten van het zwembad gaan uit en op een van de muren wordt een bliksemschicht geprojecteerd. Ze duwt het kind van zich af, neemt het trapje met beide handen vast en ziet een plastic vuilnisbak in de vorm van een dolfijn. Ze opent haar mond. Nog heel even, de toiletten zijn vlakbij. Ze gaat door het voetenbad, gooit de wc-deur open en kotst in de pot.

Anna veegt het slijm van haar mond en wandelt op lichte benen naar de douches. Ze draait de doucheknop blauw en laat het koude water op haar hoofd vallen. De schouderbandjes van haar badpak gaan naar beneden en met blote borsten leunt ze tegen de tegelmuur. Een leerling wandelt langs, kijkt haar aan en gaat zonder iets te zeggen weg. Even later komt ze terug met twee vriendinnen. Ze kijken geamuseerd toe. De collega die niet zwemt, ziet eerst de meisjes...

Kom, in het water!

...en dan Anna.

Anna?

Ja?

Is er iets?

Je hebt je badpak uitgedaan  
en je staat tegen een muur.

Ik ben jou al een halfuur aan het zoeken.

Ja?

Remi is gevallen.  
Hij was aan het lopen op de tegels  
en hij is uitgegleden.  
Het moet niet genaaid worden,  
maar het zag er wel erg uit met dat water en zo.  
Hij is bij de EHBO.

Als jij op de gasten kan letten,  
dan ga ik naar hem, oké?

## 5.

*verteller*

*anna*

Elektrische tandenborstels.  
Uitgespuwde tandpasta.

Slaapwel jongens.

Ze doet de lichten uit. De deuren dicht.  
En net op dat moment – wanneer de laatste deur in het slot valt en de klink naar boven schiet – wordt Anna naar achteren getrokken. Ze hapt naar adem en gooit haar armen achterover in de hoop dat ze de val kan breken, maar halverwege blijft ze hangen. Schuin achteroverhellend wordt ze op haar hielen door de gang getrokken.  
Haar schoenzolen laten zwarte strepen achter op het linoleum. De schuifdeur gaat vanzelf open en ook al staat er niet veel wind; Anna waait weg.

Wanneer ze terug op haar voeten terechtkomt, begint ze te rennen; haar lichaam kent de weg. Ze kruipt door een gat in de omheining en sluipt door een tuin met kort gemaaid gazon. Op de tv in het huis speelt een natuurdocumentaire. Anna gaat langs het tuinmeubilair, kruipt onder de trampoline, klautert over het hek en loopt zich kapot.

Bij een stroompje komt ze tot stilstand.  
Ze gaat op haar knieën zitten en schept met haar handen water uit de beek.  
Na vijf handen water, trekt ze staand haar kleren uit.  
Ze gaat het water in, de kou komt tot aan haar knieën. Rillend gaat ze door de benen en ze laat zich op haar rug meedrijven met het water.  
In een poel draait ze zich om en verdwijnt onder water.  
Halverwege komt ze terug boven, zwemt naar de oever en veegt met haar handen het water van haar lichaam.

Naakt en op blote voeten keert ze terug. Ze wandelt rustig, volgt de paadjes en komt uit bij een kruispunt waar een overzichtskaart staat. Ze memoriseert de weg.

Wanneer ze bij de kampplaats aankomt, schiet een buitenlicht in werking. Anna loopt naar binnen en gaat douchen. De geur van beek komt vrij, modder vult het afvoerputje.



6.

*verteller*

*anna*

*leerling echtgenoot*

*collega klusjesman*

*directeur*

Ochtend.

Van wie is die trui?

Een jongen kijkt onder zijn bed.

Komaan, van wie is die trui?

Een meisje duwt kleren in een rugzak.

Het kan toch niet dat die trui  
van niemand is.

Wat moet je doen als je klaar bent?

Een beetje wachten.  
Ik zie hier nog van alles  
rondslingeren.

Komaan.

Moeten we de kamers dweilen?

Nee, gewoon vegen.  
Doe jij de toer? Dan ga ik  
naar buiten.

Oké.

De bus staat er al. De chauffeur rookt een sigaret. Een leerling probeert de bagageruimte te openen. Anna gaat de hoek om, weg van de bus en de leerlingen. Ze passeert de picknicktafels en gaat op haar buik in het gras liggen.

Kom.  
We waren bijna vertrokken zonder jullie.  
Remi, jij blijft zitten!

De bus trilt.  
Anna blijft liggen.  
Haar gsm gaat af in het gras.

Hallo?  
We gaan vertrekken.

Oké.

Ben je nog binnen?

Hallo?  
Je moet niet wachten op mij.

Wat?  
Ik voel me niet goed.  
Ik ga niet op de bus stappen.

Waar ben je?  
Buiten.

Wacht.  
Ik kom.

Anna?

Wat is er gebeurd?  
Ben je flauwgevallen?

Nee.  
Ik moet gewoon even liggen.

Dat kan nu niet.  
We moeten vertrekken.

Ik heb geen zin om op de bus te stappen.

Heb je geen zin of kan je niet?

Ik moet gewoon even blijven liggen.

Moet ik dat zo doorgeven?  
Juf Anna wou nog even blijven liggen, dus zijn we maar vertrokken  
zonder haar.

Anna duwt zichzelf naar boven.

Je kan niet zomaar beslissen om te blijven; je bent aan het werk.

Ze gaat op haar knieën zitten.  
Haar vingertoppen raken het oppervlak.  
Eén knie komt los van de grond, ze is klaar om te sprinten.

Anna?

Ze laat zich gaan. Haar lichaam kent de weg. Onder de omheining, door  
de tuin, over het hek. Lopen en ademen.

Anna!

De collega belt de directeur.

Je kan die leerlingen niet laten wachten.

De directeur belt haar man.

En zij is daar nog?

Haar man belt Anna.

Een gsm gaat af in het gras.

Hallo?

Anna?

Nee, Frederik.

Wie?

Frederik, ik ben de klusjesman van het gebouw.

Waar is Anna?

Dat weet ik niet.

Ik was het gras aan het maaien en ik hoorde opeens een  
gsm.

Heb je Anna gezien?

Nee.

Weet je wie Anna is?

Nee.

Maar als je wil, kan ik het toestel aan de balie leggen.

Nee, ik kom naar daar.

Ik ga ons dochtertje afzetten en

ik ben er zo snel mogelijk, oké?

7.

*verteller*

*anna*

*echtgenoot*

*politieagente*

Anna is terug bij de poel.  
Een vliegtuig vliegt over.

Een stuk grond van twee meter op twee gaat op en neer. Alsof er een heuvel wordt gevormd die daarna weer verdwijnt. Anna laat haar ademhaling gelijklopen met het bergje aarde en komt tot rust.

Ze doet haar schoenen uit en gaat met opgerolde broek in het koude water staan. Haar bloed trekt zich terug naar dat wat ertoe doet. Als ze haar ogen sluit, ziet ze de ene kleur in de andere overgaan. Er waait een zachte wind door de bomen. Haar voeten zijn gevoelloos geworden.

Wanneer de zon zijn hoogste punt bereikt, draait Anna zich om.

Wow.

Aan de oever staat een gigantische cavia.  
Het dier is één meter lang,  
een halve meter hoog  
en heeft een zwart streepje onder zijn linkeroog.  
De cavia wijst met zijn stompe neus naar de schoenen  
en vraagt haar om te volgen.  
Terwijl Anna haar veters knoopt, draait het dier zich langzaam om en wandelt weg.  
Anna moet moeite doen om hem bij te benen.  
Wanneer ze een pad kruisen, rijdt een man op een mountainbike voorbij, maar hij lijkt de cavia niet op te merken.

De twee gaan verder en komen uit bij een open plek die begrensd wordt door een autoweg, een bedrijventerrein en het bos. Onder een wit bord met het toekomstbeeld van het terrein en de verdeling van de percelen, ligt een groep reuzencavia's. Ze zijn met zestien en lijken zich weinig aan te trekken van Anna's aanwezigheid. Ze zijn niet geschrokken, maar evenmin geïnteresseerd. De cavia met het streepje gaat liggen en Anna volgt zijn voorbeeld. Het is nog lang niet donker, maar ze is moe en wil slapen.

Haar man klampt voorbijgangers aan.

Excuseer.

Excuseer, heeft u misschien mijn vrouw gezien?

Hij belt vrienden op. Eerst om te vragen of ze haar de laatste dagen nog gehoord hebben.

Ik heb geen idee waar ze is.

Later om te vragen of ze willen komen zoeken.

Misschien is ze ...

Hij gaat langs bij de politie, maar die lijkt zich weinig zorgen te maken.

De meeste mensen komen binnen de vierentwintig uur terug.

Het is nacht wanneer een rosse cavia met zijn snuit tussen haar benen zit. Ze neemt er geen aanstoot aan en laat het dier begaan. Wanneer het zich de geur van haar kruis eigen heeft gemaakt, stapt het dier weg en begint te grazen. Ook Anna heeft honger gekregen en bij gebrek aan alternatief, trekt ook zij wat gras uit de grond. Ze moet lang kauwen

alvorens ze het naar binnen krijgt. Enkele minuten later trekt haar maag samen en braakt ze het boeltje onverteerd terug uit. De rosse komt ruiken en voegt wat keutels toe. Daarna trekt de groep zich op gang, het grootste dier voorop.

De kudde gaat door een woonwijk, passeert winkelcentra en loopt langs een snelweg. Vrachtwagens scheuren voorbij. De leider van de groep duwt zich onder de vangrail en één voor één steken ze de snelweg over. In de middenberm hergroeperen ze zich om het tweede deel van de oversteek te maken. Wanneer iedereen de overkant heeft bereikt, trekken ze verder.

In de tuin van een villa laat de leider zich in het zwembad zakken. Terwijl de anderen volgen, blijft Anna aan de rand. De cavia met het streepje komt uit het zwembad, neemt een hap uit het kunstgras en spuwt het meteen terug uit. Binnen gaat een licht aan. De groep verstopt zich achter het tuinhuis en gaat pas verder wanneer het licht terug uit is.

Ze steken een straat over en verdwijnen aan de overkant in een voortuin. Wanneer Anna in het midden van de straat is, ziet ze links van haar een man staan. Hij heeft een vuilniszak vast, ziet een van de dieren oversteken en kijkt haar recht aan. De rosse cavia – die zich schuilhoudt achter een buxus – doet het geblaf van een bordercolлие na. De man laat de vuilniszak los, knikt Anna toe en gaat naar binnen. De kudde gaat het struikgewas in en legt zich te slapen.

De vrienden zijn gestopt met zoeken: het werk wacht, de kinderen moeten naar school.

Haar man neemt vrijaf en zoekt alleen verder.

Je bent zeker dat ze geen minnaar heeft?

Dat ben je nooit zeker,  
maar het lijkt mij onwaarschijnlijk.



En dan nog, dan zou ze toch kunnen bellen?

Ze heeft niks laten weten?

Nee, ook niet aan haar ma of aan vriendinnen.

En je dochtertje?

Die is nog klein.

Ik heb gezegd dat mama het zo leuk vindt op reis  
dat ze nog een beetje blijft.

## 8.

*verteller*

*anna*

*winkelbediende*

*studente*

Ochtend.

De cavia's staan op de top van een heuvel.

Anna's kleren zijn nat en het is te koud om naakt verder te gaan.

Ze wijst naar de stad beneden, waar winkels zijn. Ze wil dat de groep met haar meegaat, maar de leider weigert: de stad is te gevaarlijk overdag. Anna probeert de cavia's duidelijk te maken dat ze maar heel even weg zal zijn en vraagt of ze op haar willen wachten, maar er worden geen beloftes gemaakt. Streepje ligt te slapen, de rosse rommelt in een vuilniszak.

Anna rent de heuvel af en komt via de buitenwijken in de binnenstad. Ze gaat een outdoorwinkel binnen en blijft staan voor een televisiescherm.

'A camera as tough as you.  
So you can celebrate the moment.'

Op een tafeltje ligt een vork die tegelijk ook lepel en mes is.

Kan ik helpen?

Ze passeert de GPS-toestellen en blijft staan bij een betonnen muur waarop behangpapier met baksteenmotief is gekleefd. Op het bakstenen papier is een slogan gedrukt die voor graffiti moet doorgaan.

'Alleen je eigen wildheid  
redden.' kan je

Er staat een man aan de kassa, haar man. Ze herkent zijn stem. Hij heeft een stapel papieren bij zich en wil een poster ophangen. Een poster met daarop haar foto. Uitvergroot, glimlachend, haar dochter op de arm.

Anna gooit zich tussen de jassen.

De kassierster haalt de manager erbij. Er wordt naar het raam gewezen en naar de etalage met paspop en plastic flamingo. De manager knikt van nee en legt zijn beide handen op zijn hart. Haar man rolt de posters op, maar laat eentje achter voor het geval ze zich bedenken.

Anna staat op en zonder veel tijd te verliezen, kiest ze een regenjas en een waterdichte slaapzak. Aan de kassa vangt ze een gesprek op tussen twee studentes.

Ik heb geen plek of zo die ik nog wil zien. Ik zoek gewoon op 'goedkope vluchten' en dan googel ik 'fijne bestemmingen 2021' en dan zie je zo lijstjes.

Anna ziet zichzelf op de foto staan en legt haar scheidingslijn in het midden; iets wat ze normaal nooit doet. De kassierster droomt weg, de producten worden gescand, haar bankkaart werkt.

In een tankstation aan de rand van de stad koopt Anna twee repen chocolade en een postkaart.

## 9.

*verteller*

*anna*

*boswachter*

Ze verstoppt zich in de kap van haar regenjas en wandelt naar buiten.

Anna klautert naar de top, duwt takken opzij en herkent de kapotte picknicktafel en de vuilniszak waaruit de leider at. Zittend op de bank, wacht ze tot Streepje haar komt halen. Nu en dan blaft ze, maar er gebeurt niks. Het regent, een gezin wandelt voorbij, de zon gaat onder.

In het gras vindt ze de plek terug waar ze de nacht doorbrachten. Met haar slaapzak legt ze zich in een van de afdrukken en valt in slaap. 's Morgens eet ze een reep chocolade en begint te stappen. Ze probeert te verdwalen, maar het bos blijkt daar te klein voor. Steeds opnieuw komt ze uit bij een wegwijzer, een pad, een parking. Welke richting ze ook kiest, altijd weet ze waar ze is.

Wanneer de zon bijna op zijn hoogst staat, volgt ze een kolonie mieren. Ze maakt kortere en langere stappen om te voorkomen dat ze de dieren plattrapt. Twee mieren lopen tegen elkaar op, wrijven hun voelsprietten tegen elkaar en vervoegen de lijn.

Als de zon begint te zakken, laat ze de beestjes achter zich. Ze passeert een stuwmeer, ziet een hotel en maakt kamp aan de rand van een piepklein moeras. Ze legt haar spullen voor zich: slaapzak, regenjas, portemonnee, chocoladereep, postkaart.

Wat zijn we aan het doen?

Da's hier beschermd natuurgebied.

Ik ben op doorreis.

Dat maakt niks uit.

Morgen ben ik weer weg.

Het kan mij niet schelen.  
Je gaat je boeltje pakken en vertrekken.

Ik ga geen vuilnis achterlaten,  
geen lawaai maken.  
Er is niemand die zal weten  
dat ik hier geweest ben.

Hé, hoe groot moeten we de borden maken? Of heb je ze niet gezien  
misschien?

Het staat er nochtans duidelijk op: niet kamperen. Hup, opruimen.

Als ik geen slaapzak had,  
zou ik dan wel mogen blijven?  
als je hier gewoon mag je  
wel even gaan zitten, toch?

Ik bedoel:  
als wandelaar komt,

Op de daartoe bestemde plek wel, ja.

Wel, als je daar dan in slaap  
valt, gewoon omdat je moe  
dan verboden?

bent; is dat

Ik denk dat de regels duidelijk zijn.  
Kom, maak dat je weg bent of ik bel de politie.

Omdat ik op een bankje zit?

Omdat je vervelend bent en de regels breekt.  
Anna sluit haar ogen en beeldt zich in dat ze het gebied naakt  
inwandelt.

Sta je mij nu uit te lachen?

Ze beeldt zich in dat ze geen taal spreekt.

Dat de man haar niet wegjaagt, maar blij is met haar komst. Dat hij erover schrijft op de blog van de natuurvereniging en een kijkhut laat bouwen.

Hallo? Ja, ik was net mijn toer aan het doen en opeens stond er hier iemand een kamp te bouwen. Ze is blijkbaar van plan om hier te blijven slapen. Kan je iemand sturen?

Ze beeldt zich in dat er nachtcamera's worden geïnstalleerd om haar gedrag in kaart te brengen. Dat er aan de ingang van het domein een bord komt met daarop de vraag om haar met rust te laten.

Nee, ik ben niet gemachtigd om dat te doen.

Ze is een woeste naakte vrouw. Een razend beest dat in de aanval gaat en het vlees van zijn botten scheurt.

Ik denk dat ze mij wil bijten.

Het voorbestaan van het natuurgebied hangt van haar af. Wanneer zij er niet meer is, zal het moeras worden drooggelegd en plaats moeten maken voor extra rijvakken. De natuurvereniging zet een naakte vrijwilliger uit op het terrein in de hoop dat ze toenadering zal zoeken. Een paar maanden later merkt een medewerker vanuit de kijkhut op dat ze niet langer menstrueert. Er wordt een persconferentie georganiseerd en op de website is een klok die aftelt naar de bevalling.

Oké. Dan blijf ik hier wachten.  
Ze kunnen hier elk moment zijn.

Anna gaat recht voor de man staan en laat haar warme adem over zijn gezicht rollen.

Waarom mogen de cavia's wel  
en ik niet?

Zonder op een antwoord te wachten, draait ze zich om en gaat weg.

Al wandelend denkt ze aan die keer dat ze met haar man ging kamperen. Sofia was nog niet geboren en het regende. Door de druppels op de tent, dacht het koppel naast hen dat niemand hen kon horen en begonnen ze te vrijen; voluit. Geen verbeterde kreten, maar bronstig gebrul. Anna werd er kletsnat van en begon naakt tegen haar man te schuren, die al in slaap gevallen was en haar van zich af duwde. Ze had zo graag haar gekreun toegevoegd aan dat van de burens, hopen dat ze de rest van de camping zou aansteken. Ze wou de tent aan flarden trekken en de warme regen al rijdend op haar kop laten vallen. Weg met de stille kamers. Weg met de rolluiken. Zet uw ramen open en schop de deuren kapot.

## 10.

*verteller*

*anna*

*vrouw*

*kassierster*

Anna wordt wakker in een bushalte, staat op en kijkt naar de wolken die zo donzig zijn dat ze uit de droogkast lijken te komen. Daarna richt ze haar blik naar beneden; naar het asfalt waarop ze staat. In een vlek gelekte diesel verschijnt een regenboog.

Ze passeert de slagboom van een parking, een parasol van Coca-Cola, een reclame voor horloges. Voor een kruisbeeld doet een man de houding van Jezus na, zijn vriend neemt een foto. Bij een huis met klimop blijft ze staan en kijkt naar binnen. Door het raam ziet ze een jongen en een meisje in de zetel zitten, er ligt speelgoed op de grond. Daarachter een vrouw die telefonerend de tafel dekt. Anna kijkt door het raam.

Even later gaat de voordeur open.

Is er iets?

Wil je even binnenkomen?

Nee.

Kan ik iets voor je doen?

Nee, mos.

Wat?

Ik wil mos zijn.

En dan een rots.



Ja.

Ik wil water in de oceaan zijn.

Ze geeft de vrouw een kus op de wang  
en wandelt weg.

Het begint te waaien.

Anna's jas wordt tegen haar rug gedrukt en op haar buik ontstaat een  
luchtballon.

Een sprongetje, meer is er niet nodig om zich door de wind te laten  
grijpen en over het land te zweven.

Hoog boven haar vliegen vogels.

Vierduizend, vijfduizend, tienduizend meter hoog. Daar waar zij niet kan  
ademen.

Het uitzicht verandert: de heuvels vlakken af  
en de kleuren verbleken.

Ze vliegt langs een rivier, passeert de polders.

Boven haar twee eenden die zuidwaarts vliegen.

Ze ziet vakantiehuizen, minigolfterreinen, een opvangcentrum voor  
zeehonden.

Wanneer ze de dijk bereikt, opent ze de rits van haar jas en komt met  
beide voeten op de grond terecht.

In een winkelstraat die uitkomt op de dijk, gaat ze een supermarkt  
binnen. Ze neemt een croissant en een scheermes. Wanneer ze de  
kassa bereikt, heeft ze de croissant al op, waardoor ze enkel nog het  
scheermes moet betalen.

Zeven euro negentien.

In de duinen vindt ze een plek waar geen mensen zijn.

Ze haalt het scheermes uit de verpakking en doet haar kleren uit.

Aan de watergrens scheert ze haar benen en spoelt het mes in het

zeewater. Het brandt.

Ze scheert haar oksels en gaat met het mes tussen haar benen. Haar valt in vlokken naar beneden. Ze gaat voorzichtig te werk, vooral bij de stukken waar ze moeilijk bij kan.

Daarna probeert ze haar hoofdhaar weg te scheren, maar daarvoor heeft ze een schaar nodig.

Voorlopig is dit wel naakt genoeg, denkt ze, en ze gaat het water in.

## 11.

*verteller*

*politicus*

*man in kostuum*

*vrouw in kokerrok*

Te midden van de duinen vindt een receptie plaats. Er zijn genoeg mensen om niet op te vallen. Anna mengt zich in de massa. Ze bedient zich van de gratis hapjes en wandelt constant rond zodat niemand doorheeft dat ze alleen is en niemand kent.

Goedenavond vrienden, vriendinnen. Fijn dat jullie er vanavond allemaal bij konden zijn. Er is hard gewerkt de laatste maanden.

De man wijst naar een windmolenpark in opbouw dat zich tussen de duinen bevindt.

Ik geef toe: aanvankelijk waren we kritisch. Er was ons ter ore gekomen dat hier een bedrijven-terrein zou worden gebouwd en daar waren wij – als partij – radicaal tegen. Tot we hoorden dat het om een duurzaam en ecologisch project ging.

Een colonne vrachtwagens rijdt langs. Op het laadgedeelte liggen gigantische witte buizen.

Groene energie is belangrijk en ik ben heel blij dat we dit project als partij mede mogelijk hebben gemaakt. We staan aan de juiste kant van de geschiedenis.

Applaus!

Rondwandelen zou opvallen tijdens de speech, dus staat Anna aan een tafeltje. Ze heeft een glas schuimwijn vast.

En het is niet alleen ecologisch, het is ook goed voor de economie.

Niet onbelangrijk.

't Is toch waar?

De man richt zich tot Anna, ze weet niet wat zeggen. Ze heft haar glas en dat blijkt voldoende te zijn; de anderen volgen en het gesprek gaat verder.

Soms word ik daar wel wat moedeloos van; van al die cijfers en de zeespiegel. Dan denk ik: fuck it, ik ga gewoon een weekend naar New York en entrecotes eten. Allez, ik doe dat niet, maar ik denk dat wel. Als het toch allemaal kapot gaat, kunnen we het er toch beter van pakken?

Komaan.

Je moet hoopvol blijven.

Over wat?

Het komt allemaal goed.

Robobees.

Wat?

Robobees.

Er zijn steeds minder bijen dus hebben ze minuscule vliegende robots uitgevonden die het werk van een bij overnemen.

Het komt allemaal goed.

Dat is toch niet natuurlijk.

En dan? Uw smartphone is ook niet natuurlijk.

Of net wel, het is net wel natuurlijk.  
natuurlijk.

Plastic komt uit de grond, kobalt;  
grondstoffen.

De man in kostuum brengt een toast uit.  
Een vrouw begint te dansen.

En dan is alles

het zijn allemaal

## 12.

*verteller*

*anna*

*vrouw met gele jas*

De zon komt op.

Een mug gaat op Anna's arm zitten en vult zich met bloed.

'Welkom in Natuurgebied De Grutto.'

De woorden op het metalen bord doen de plek krimpen.

Een vrouw met gele jas leunt tegen de achterbumper van haar auto en doet haar wandelschoenen uit. Andere schoenen aan. Hond in de kooi.

Allez, Rocky!

Mag ik mee?

Naar waar?

Naar huis.

Da's goed.

Onze Frank brengt ons er wel.

Wie is Frank?

Mijn auto. Ik heb hem een naam gegeven.

Sinds hij Frank heet, zorg ik er beter voor.

'Misschien wil Frank 's nachts liever in de garage staan.'

'Misschien moet ik Frank eens wassen.'

Ze stappen in.

De motor start.

Ze rijden de parking af.

Anna laat zich in de zetel zakken.  
De straatverlichting gaat uit.  
Ze rijden de snelweg op.

Sorry, wil je even stoppen?  
Ik moet plassen.

Er is een tankstation binnen acht kilometer.

Het is dringend.

De vrouw laat de auto uitbollen  
en rijdt de pechstrook op.  
Anna stapt uit, klimt over de vangrail en laat haar broek zakken.  
Ze kijkt naar het stuk grond voor haar.  
Ze zoomt in.  
Ze zoomt in  
en probeert de snelweg te vergeten.

*Wild* wordt, corona volente, voor het eerst opgevoerd op 8 januari 2022 in Cc Strombeek in Grimbergen

Spel                      Matthias Van de brul  
                                 Ellis Meeusen

Cello                     Serephine Stragier  
Saxofoon               Bertel Schollaert  
Percussie               Tom De Cock

Regie                     Lucas Derycke  
Compositie              Frederik Neyrinck  
Dramaturgie            Els Theunis

*Wild* is een co-productie van I SOLISTI, B-Classic, Het nieuwstedelijk en C-TAKT met steun van Sabam, de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) en de Vlaamse overheid.



Lucas Derycke (1990) is audio- en theatermaker. Hij studeerde in 2014 af aan de RITCS School of Arts in Brussel. Zijn werk vindt zijn weg naar radiozenders en theaterzalen in binnen- en buitenland. Voor het audiowerkstuk *Screeener* kreeg hij in 2017 de Hörspielpreis der Kriegsblinden, de belangrijkste Duitse prijs voor hoorspelen. Datzelfde jaar maakte Lucas als jonge maker een jaar lang deel uit van Het nieuwstedelijk, het stadsgezelschap van Leuven, Hasselt en Genk. Naast eigen werk, schreef en monteerde hij voor Het nieuwstedelijk, ARSENAAL/LAZARUS, Kunstencentrum BUDA, K.A.K., Radio Begijnenstraat, Ellis Meeusen en Fien Leysen. Lucas is een van de drijvende krachten achter de onafhankelijke podcast *Plantrekkers*. Momenteel toert hij met *Hangar* en *Wild* en voert hij – met steun van de Vlaamse overheid – een artistiek onderzoek naar geënceneerde audio. De kortfilm *Echo*, die uit dit onderzoek voortkomt, gaat later dit jaar in première.

[www.lucasderycke.com](http://www.lucasderycke.com)